

Arrest

nr. 92 903 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 18 juli 2011 het Rijk binnen en dienden op 19 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 28 juni 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer S. R. H. G. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 september 1986 te Khartoum. U verklaart koptische christen te zijn. U bent gehuwd op 22 oktober 2005 met A. L. I. (zie dossiernummer CGVS 1118485). Samen hebben jullie twee kinderen, M. en M., die eveneens in België verblijven.

U bent opgegroeid in Khartoum en heeft er school gelopen. In 1999, nadat u uw middelbare school had beëindigd, volgde u nog een eenjarige opleiding 'informatica' in Khartoum. U kon niet verder studeren aan de universiteit omwille van de beperkte financiële middelen van uw familie. Na uw studies begon u via een eigen zaak te werken in de decoratiesector. U maakte en plaatste gordijnen bij allerlei bedrijven en organisaties. Zo kwam u ook wel eens bij buitenlandse organisaties en ambassades terecht. U werkte dan eens rechtsreeks voor deze organisaties, dan weer via verschillende decoratiebedrijven die u inschakelden. Op 14 maart 2011 werd u echter, samen met een persoon die voor u werkte, Kour genaamd, opgepakt door de Soedanese veiligheidsdiensten. Jullie werden meegenomen naar een voor u onbekende plaats waar jullie gescheiden werden van elkaar. Sindsdien heeft u niets meer van uw collega vernomen. U werd gedurende vijf dagen in een kleine cel opgesloten en ondervraagd over vermeende activiteiten bij oppositiebewegingen. U ontkende deze valse beschuldigingen en werd na vijf dagen vrijgelaten. Uw familie had in al die tijd geen idee waar u was gedurende uw detentie, en had zelfs tevergeefs klacht neergelegd bij de autoriteiten. U hernam na uw vrijlating uw gewone leven en begon weer te werken. Op 10 mei 2011 was u in de stad Gedaref voor uw werk, toen u de volgende dag vernam dat er een huiszoeking had plaatsgevonden in jullie woning waarbij heel wat documenten werden meegenomen. U keerde op 11 mei 2011 dan ook terug naar jullie woning waar u uw echtgenote en moeder geschrokken aantrof. Diezelfde dag, rond middernacht, werd er op de deur geklopt. Het bleken weer de Soedanese veiligheidsdiensten te zijn die u opnieuw meenamen, en opsloten voor een periode van drie dagen. U werd nogmaals beschuldigd mee te werken met buitenlandse organisaties, zoals de Britse ambassade, waar u af en toe werkzaam was. U ontkende en werd na drie dagen weer vrijgelaten. Men wou echter dat u bekende en dat u zelfs informatie zou geven over de vermeende organisaties die u zou ondersteunen. Bij uw terugkomst thuis vertelde u tegen uw vader wat er gebeurd was. Samen met uw schoonvader besloten jullie dat het beter was om het land te verlaten. Uw vader en de vader van uw echtgenote regelde hierop uw vlucht naar het buitenland. Samen met uw echtgenote en twee kinderen werd u naar Port Sudan gebracht waar een smokkelaar jullie opwachtte. Deze bracht jullie op een schip dat jullie naar België bracht. Jullie vertrokken vanuit Port Sudan op 30 juni 2011, en kwamen in België aan op 18 juli 2011. De volgende dag vroegen jullie asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees opnieuw opgepakt te worden door de Soedanese autoriteiten die u beschuldigden oppositiebewegingen te steunen (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Volgende bemerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende de problemen die u zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten in uw land van herkomst, erg vaag zijn, en bijgevolg niet weten te overtuigen. Zo beweert u tijdens het gehoor dat u tweemaal aangehouden werd door de Soedanese autoriteiten, gedurende respectievelijk een periode van vijf en drie dagen (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U verklaart vóór 14 maart 2011 nooit enige problemen te hebben gehad met de Soedanese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op 14 maart 2011 zou u dan plotseling samen met een persoon, die voor u werkte, aangehouden zijn door de Soedanese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw verklaringen over de redenen waarom u zou zijn aangehouden, alsook over de detentieomstandigheden, zijn echter vaag en niet concreet te noemen. Gevraagd waarom u werd aangehouden door de Soedanese autoriteiten, geeft u aan dat u beschuldigd werd banden te hebben met buitenlandse organisaties en met de 'Sudan People's Liberation Movement' (SPLM), een voormalige rebellengroepering uit Zuid-Soedan, en de huidige politieke partij van de aan de macht zijnde Zuid-Soedanese president (zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd om welke buitenlandse organisaties het dan ging waarvan u beschuldigd werd deel van uit te maken, antwoordt u dat u het niet weet, omdat ze geen namen zouden hebben gezegd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd waarom ze u verdachten, antwoordt u eveneens dat u het niet weet, maar dat het

misschien was omwille van het werk dat u deed (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze laatste antwoorden zijn enigszins merkwaardig te noemen gezien uw bewering dat u meermaals ondervraagd werd tijdens uw beweerde detentie waarbij dan redelijkerwijze verwacht mag worden dat u verteld zou worden waarvan u precies beschuldigd werd en waarom deze beschuldigingen tegen u geuit werden, wat klaarblijkelijk niet het geval was, aangezien u tijdens het gehoor zelf niet kan antwoorden op deze vragen. Zoals verder uitgebreider aangehaald zal worden, is het eveneens vreemd te noemen dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u werd aangehouden op verdenking van spionage, en dat u voor het CGVS plots de SPLM – en andere buitenlandse organisaties – aanhaalt als organisatie aan wie u steun zou hebben verleend volgens de Soedanese autoriteiten. Het is in die zin vreemd dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken hoegenaamd het SPLM niet ter sprake brengt, en dat u in het algemeen stelt dat u beschuldigd werd van spionage (zie vragenlijst CGVS, dd.9 september 2011, p.3, administratief dossier). Verder heeft u geen idee waar u werd opgesloten tijdens uw twee vermeende periodes van opsluiting (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of het dan ver was van de plaats waar u werd aangehouden, namelijk in en voor uw woning, antwoordt eveneens dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd om de plaats te beschrijven waar u werd opgesloten, komt u niet verder dan te stellen dat u in een kleine cel was, en dat het erg klein was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het gehoor geeft u aan dat u tijdens uw eerste periode van detentie op de derde dag werd ondervraagd door een persoon, die volgens u een belangrijke functie had, maar wanneer u gevraagd wordt wie deze persoon dan was, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd door wie u werd aangehouden, door welke veiligheidsdienst, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft aan dat het om een veiligheidsdienst ging, maar dat u niet weet de welke (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden van een persoon, die beweert twee maal te zijn aangehouden binnen een relatief korte periode, te weten door wie of door welke organisatie hij werd aangehouden. Des te meer omdat u meermaals beweert ondervraagd te zijn door leden van deze organisatie, en aangezien u zelfs beweert dat bij uw tweede vrijlating u gevraagd zou zijn deze veiligheidsdienst te helpen, zoals verder nog besproken zal worden. Het feit dat u zelfs niet kan aangeven door welke veiligheidsdienst u werd aangehouden doet verdere vragen rijzen bij de door u beweerde aanhoudingen door de Soedanese autoriteiten. Verder kunt u niet aangeven door wie u ondervraagd werd, en heeft u geen idee waarom u werd vrijgelaten na uw eerste beweerde detentieperiode (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt of u tijdens uw tweede beweerde arrestatie door dezelfde personen werd aangehouden als door diegenen tijdens uw vermeende eerste arrestatie, geeft u merkwaardig genoeg eveneens aan dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of u de tweede maal op dezelfde plaats werd opgesloten, antwoordt u nogmaals dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Er kan enigszins begrip worden opgebracht voor het feit dat u niet alle details van uw twee beweerde detentieperiodes zou kunnen weergeven, maar uw verklaringen in verband met de door u aangehaalde arrestaties door de Soedanese autoriteiten zijn in die mate in zijn geheel vaag te noemen dat er toch de nodige vragen gesteld kunnen worden bij de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, die toch de essentie vormen van uw asielrelaas en van uw beweerde vrees in uw land van herkomst.

Verder zijn uw verklaringen in de loop van de asielprocedure, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als voor het CGVS, betreffende een aantal aspecten in uw asielrelaas, enigszins inconsistent te noemen . Zo verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een eerste maal werd aangehouden op 14 maart 2011 en dat u beschuldigd werd van spionage (zie vragenlijst CGVS, dd.9 september 2011, p.3, administratief dossier). Zoals eerder aangegeven haalt u voor het CGVS aan dat u beschuldigd werd hulp te hebben geboden aan buitenlandse organisaties, en aan de SPLM (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is vreemd dat u deze voormalige Zuid-Soedanese oppositiebeweging, en de huidige aan de macht zijnde politieke partij in Zuid-Soedan, hoegenaamd niet vermeldt tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U geeft verder aan dat uw collega eveneens werd aangehouden tijdens uw beweerde eerste arrestatie – wat u hoegenaamd niet vermeld heeft tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd.9 september 2011, p.3, administratief dossier) – en u voegt eraan toe dat uw collega, die voor u werkte, van Zuid-Soedanese origine was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U heeft echter geen idee waarvan hij precies afkomstig is in Zuid-Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u dergelijke belangrijke gebeurtenissen en feiten vermeldt tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien u tijdens dit gehoor gevraagd werd de belangrijkste gebeurtenissen aan te halen die hebben geleid tot de vlucht uit uw land van herkomst. Het is echter vooral opmerkelijk dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalt dat u na uw

tweede aanhouding na drie dagen werd vrijgelaten op voorwaarde dat u een geloftebrief ondertekende waarin u de belofte deed te spioneren voor de Soedanese autoriteiten, en dat u na uw vrijlating vervolgens zou hebben besloten om het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS, dd.9 september 2011, p.3, administratief dossier). Wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS echter gevraagd wordt of er enige voorwaarden verbonden waren aan uw vrijlating na uw tweede detentieperiode, geeft u aan van niet en dat u enkel Khartoum niet mocht verlaten, en dat u uw goede wil moest tonen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of u een document diende te ondertekenen, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U geeft verder aan dat u op dezelfde manier bent vrijgelaten als na uw eerste detentieperiode (zie gehoorverslag, p.11). Vervolgens wordt tijdens het gehoor via een aantal vragen gepeild naar wat dan precies van u verwacht werd na uw vrijlating, waarop u antwoordt dat ze daar niet heel duidelijk over waren, en dat u ze informatie moest geven, maar dat ze niet concreet waren (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bijgevolg kan ten eerste opgemerkt worden dat het vreemd is dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u een geloftebrief diende te ondertekenen alvorens u werd vrijgelaten na uw tweede aanhoudingsperiode, en dat u voor het CGVS aangeeft nooit enig document te hebben ondertekend na uw tweede vrijlating. Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u bovendien aan dat u opgelegd werd te spioneren voor de autoriteiten, na uw tweede vrijlating, terwijl u voor het CGVS aangeeft dat u enkel Khartoum niet mocht verlaten, na uw tweede vrijlating, en dat u uw goede wil moest tonen, zonder dat u kan aangeven wat dan precies van u verwacht werd. Deze verklaringen – wat betreft toch cruciale elementen uit uw asielrelaas aangezien u na uw tweede vrijlating zou besloten hebben het land te verlaten – zijn enigszins inconsistent en bijgevolg niet overtuigend te noemen. Verder komen uw verklaringen dat u opgedragen zou zijn inlichtingen te verschaffen aan de Soedanese autoriteiten na uw tweede vrijlating niet overtuigend over, aangezien u enerzijds niet kan aangeven wat van u concreet verwacht werd, en aangezien u anderzijds verklaart dat na uw tweede vrijlating geen datum werd meegedeeld waarop u zich zou moeten komen aanmelden wat logischerwijze toch verwacht zou mogen worden in het licht van uw verklaring dat u 'hen' moest helpen en 'hen' informatie moest verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). **Bepaalde verklaringen van uw persoon, in de loop van de asielprocedure, zijn bijgevolg niet consistent, en niet overtuigend, te noemen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komt.**

Tot slot kan er nog een laatste opmerking gemaakt worden betreffende het door u aangehaalde motief van vrijlating na uw tweede vermeende arrestatie door de Soedanese autoriteiten. U slaagt er tijdens het gehoor immers niet in, zoals eerder werd besproken, concreet aan te geven wat nu de aanleiding was van uw twee beweerde aanhoudingen in de loop van 2011, maar tijdens het gehoor laat u anderzijds wel vallen dat u vermoedt dat uw werk bij buitenlandse organisaties, zoals de Britse ambassade, misschien wel een rol heeft gespeeld (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Tijdens het gehoor verklaart u immers dat u als zelfstandige, of via andere decoratiebedrijven, gordijnen plaatste bij ondermeer buitenlandse organisaties, zoals de Britse ambassade, en dan vooral in de woningen van de medewerkers van deze organisaties (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Verder verklaart u dat u na uw tweede vrijlating verteld zou zijn dat u uw goede wil moest tonen, zonder dat u concreet kan aangeven wat dan precies van u verwacht werd, zoals eerder reeds werd aangehaald. Hierbij kan ten eerste de vraag gesteld worden welke informatie u via uw professionele bezigheden zou kunnen verschaffen over buitenlandse organisaties, of bij diens werknemers, aangezien er redelijkerwijze van mag worden uitgegaan dat u via uw werk hoegenaamd niet in aanraking kwam met (al dan niet vertrouwelijke) informatie die van nut zou kunnen zijn voor de Soedanese autoriteiten. Deze vraag wordt u tijdens het gehoor ook gesteld – in welke zin u dan de Soedanese autoriteiten kon helpen – waarop u echter antwoordt dat de leden van de veiligheidsdienst er niet concreet in waren, en dat u hen gewoon moest helpen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U slaagt er bijgevolg zelf niet in tijdens het gehoor aan te geven op welke manier u de Soedanese autoriteiten kon of moest 'helpen', en zoals aangehaald, kan de vraag gesteld worden op welke manier u via uw werk ook maar enige nuttige informatie zou kunnen verschaffen aan de Soedanese veiligheidsdiensten. Er kunnen met andere woorden de nodige vragen worden gesteld bij de door u veronderstelde motieven die aan de basis zouden hebben gelegen van uw twee beweerde aanhoudingen, alsook en vooral bij de door u aangehaalde motieven die aan de grondslag van uw laatste vrijlating door de Soedanese autoriteiten zouden hebben gelegen.

U legt **tot slot** enkele documenten neer ter staving van uw asielrelaas, maar deze documenten slagen er evenmin in de door u aangehaalde problemen met de Soedanese autoriteiten aan te tonen. Zo legt u een document neer dat aantoonst dat u in 2010 een wagen heeft aangekocht – die volgens uw verklaringen bij uw tweede arrestatie in beslag zou zijn genomen door de Soedanese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.6) – en u legt eveneens een document voor dat aantoonst dat de wagen technisch gekeurd is (zie administratief dossier). Zoals u echter zelf aangeeft tijdens het gehoor,

geeft het document niet aan dat de wagen in beslag zou zijn genomen door de Soedanese autoriteiten, maar toont het enkel aan dat u de wagen heeft aangekocht op uw naam (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verder legt u enkele documenten en facturen voor, die uw professionele activiteiten in Soedan, onder andere voor de Britse ambassade, moeten aantonen (zie administratief dossier). Deze door u voorgelegde documenten tonen echter hoegenaamd niet aan dat u enige problemen zou hebben gekend met de Soedanese autoriteiten. Uw professionele activiteiten in uw land van herkomst worden in deze beslissing immers niet in twijfel getrokken. Verder legt u enkele identiteitsdocumenten voor, zoals een huwelijksakte, de doopaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw rijbewijs, de studentenkaart van uw echtgenote, en foto's van u en uw echtgenote tijdens jullie huwelijk (zie administratief dossier). Uw nationaliteit of identiteit, noch die van uw echtgenote en die van jullie kinderen, worden in deze beslissing betwijfeld. Tenslotte kan er opgemerkt worden dat u geen documenten voorlegt die uw beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten enigszins kunnen aantonen, zodat de door u voorgelegde documenten niets wijzigen aan de hierboven gemaakte vaststellingen.

Bovenstaande vaststellingen leiden er toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten aannemelijk te maken aangezien uw verklaringen aangaande deze vermeende problemen als vaag, niet overtuigend en enigszins inconsistent kunnen bestempeld worden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat de zinsnede “en geboren te zijn op 5 september 1986 te Khartoum” moet worden gelezen als “en geboren te zijn op 16 oktober 1980 te Khartoum”.

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw A. L. I. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 september 1986 te Khartoum. U verklaart koptische christen te zijn. U bent gehuwd op 22 oktober 2005 met S. R. H. G. (zie dossiernummer CGVS 1118486). Samen hebben jullie twee kinderen, M. en M., die eveneens in België verblijven.

U bent opgegroeid in Khartoum en heeft er ook school gelopen. Zo heeft u van 2004 tot 2007 aan de universiteit van Khartoum de opleiding ‘burgerlijk ingenieur’ gevolgd. U heeft nadien niet gewerkt in Soedan. Op 14 maart 2011 verdween uw echtgenoot toen hij op het punt stond te vertrekken naar zijn werk. U had geen idee waar hij was de hierop volgende dagen en maakte zich ernstige zorgen. Samen met de familie van uw echtgenoot ging u klacht neerleggen bij de politie, maar jullie werden er niet verder geholpen. Na vijf dagen kwam uw man terug thuis. Hij vertelde u dat hij was aangehouden op beschuldiging van medewerking aan oppositiebewegingen, maar dat hij deze valse beschuldigingen had ontkend. Nadien hervatte uw man het werk en zijn leven zo goed als mogelijk. Op 11 mei 2011 werd er echter een huiszoeking in jullie woning uitgevoerd terwijl uw man niet thuis was. U werd hierbij erg hardhandig aangepakt. Tijdens de huiszoeking werden enkele documenten meegenomen zoals jullie identiteitskaarten en documenten betreffende het werk van uw echtgenoot. Uw man werd diezelfde dag, rond middernacht, voor een tweede maal aangehouden door de Soedanese autoriteiten. Hij werd gedurende drie dagen opgesloten vooraleer hij weer werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij Khartoum niet zou verlaten. Dit maal hervatte hij zijn werk niet. Integendeel, uw vader en de vader van uw echtgenoot begonnen jullie vlucht uit Soedan voor te bereiden. Op 29 juni 2011 werden jullie – u, uw echtgenoot en jullie twee kinderen – door een smokkelaar naar Port Sudan gebracht waar jullie de volgende dag een schip richting België namen. Op 18 juli 2011 kwamen jullie in België aan en de volgende dag vroegen jullie asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico

op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U beweert uw land van herkomst verlaten te hebben nadat uw echtgenoot problemen zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten in de loop van 2011; hij zou hierbij tweemaal zijn aangehouden, en na zijn tweede vrijlating zouden jullie besloten hebben het land te verlaten uit vrees dat uw echtgenoot nogmaals zou opgepakt worden (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaart tijdens het gehoor geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend in uw land van herkomst dan de beweerde problemen van uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U haalt bijgevolg dezelfde asielmotieven aan als uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag (zie dossiernummer CGVS 1115805). In de uiteindelijke beslissing aangaande de asielaanvraag van uw echtgenoot, werden deze door u eveneens aangehaalde problemen ruim besproken. In het kader van de door uw echtgenoot ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Bijgevolg kan ook wat u betreft besloten worden dat in uwen hoofde geen “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève bestaat, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren als eerste (lees: enig) middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à*

appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. Verzoeker had vóór 14 maart 2011 nooit problemen in Soedan. Ook zijn familie had geen problemen met de Soedanese autoriteiten. Verzoekers verklaring dat hij verdacht werd van oppositie en banden met buitenlandse organisaties is, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, op essentiële punten vaag en strijdig en worden evenmin door andere elementen aangetoond.

3.3. Verzoeker kan de oorzaak van de tegenstrijdigheden niet leggen bij de asielinstanties. Elke asielzoeker wordt bij het invullen van de vragenlijst in het "voorafgaand advies" gewezen op het belang "nauwkeurig, maar in het kort" de voornaamste elementen of feiten te vertellen die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerking om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. In deze kan worden vastgesteld dat verzoeker een coherent verhaal vertelde zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken (spionage) als het CGVS (SPLM en buitenlandse organisatie) doch dat deze onderling grondig verschillen en elkaar tegenspreken.

3.3.1. Zelfs indien verzoeker korter is geweest op de DVZ, kan dit nog altijd niet verschonen waarom verzoeker dermate vaag is in alle aspecten van zijn asielrelaas en eveneens ernstig tegenstrijdig is wat de ondertekening van de beloftebrief betreft.

3.4. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift een versie van de feiten wat niet volstaat om de tegenstrijdigheden op te heffen te meer nu hij bijkomende beweringen aanvoert die opnieuw strijdig zijn met zijn vorige verklaringen.

De bestreden beslissing stelt terecht dat het niet vermelden van de beweerde ontvoering van verzoekers collega en het vermelden van de organisaties waarmee verzoeker beweerdelijk banden had op de Dienst Vreemdelingenzaken, wel degelijk een negatieve indicatie vormt met betrekking tot verzoekers asielrelaas. Er kan immers niet worden ingezien hoe dergelijke belangrijke kwesties kunnen vergeten worden wanneer uitdrukkelijk gevraagd wordt naar de reden van vertrek uit zijn land.

3.5. Voorts wordt niet verklaard hoe verzoeker strijdig kan zijn over eenvoudige kwesties als het ondertekenen van een document. Waar het verzoekschrift stelt dat verzoeker "*wel een document [heeft] moeten ondertekenen bij zijn vrijlating maar helaas weet hij niet wat hij heeft getekend*", is dit nog altijd tegenstrijdig met zijn verklaringen op het CGVS, waar hij uitdrukkelijk verklaarde geen document te hebben ondertekend (gehoor verzoeker p. 11). Het louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheid te weerleggen, te meer daar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij een document ondertekende na de eerste aanhouding, terwijl zowel verzoeker als verzoekster op de DVZ verklaarden dat dit gebeurde na zijn tweede aanhouding (vragenlijst verzoeker vraag 3.5, vragenlijst verzoekster vraag 3.5). Derhalve wordt deze tegenstrijdigheid nogmaals verzaagd.

3.6. Verzoeker blijft overigens bij loutere vage beweringen. Hij ontkent niet dat hij geen informatie kan geven over zijn detentieplaats. Indien verzoeker beweert dat hij de mensen die hem aanhielden en ondervroegen niet kende omdat hij geblinddoekt werd tijdens de ondervraging, dan licht hij niet toe hoe hij wel kon weten dat de ondervragers in burgerkledij waren. Voorts indien verzoeker volgens de versie

op de Dienst Vreemdelingenzaken van spionage werd beschuldigd en hij dan ook voor de Soedanese overheid diende te spioneren, kan minstens verwacht worden dat verzoekers houding, kennis en alertheid tot een dergelijke functie aansporen. Verzoeker kan echter op het CGVS geen nuttige feiten aanbrengen over zijn ontvoering, over de organisatie die hij zou hebben gesteund of wat daarover gevraagd werd, zelfs niet over de personen aan wie hij verantwoording schuldig was. Het kan dan in redelijkheid ook niet worden aangenomen dat dit aan de Soedanese instanties kon ontsnappen. Immers indien verzoeker werkelijk informatie moest doorspelen naar de veiligheidsdiensten, dan is niet aannemelijk dat hierover geen concrete afspraken werden gemaakt, noch dat hij weet bij welke veiligheidsdienst hij verslag moest uitbrengen. Evenmin is geloofwaardig dat hij *“zijn werk als ‘dekking’ moest gebruiken om voor hen als ‘spion’ te werken, zodat hij niet kon opvallen”* gezien de aard van zijn werk, namelijk het opmeten van ruimtes en het plaatsen van gordijnen. Waar verzoeker nog meent dat hij niet meer informatie kon geven over zijn collega, gezien mensen in Soedan zeer terughoudend zijn om informatie over zichzelf te geven, gezien de oorlogssituatie/burgeroorlog in het land, merkt de Raad op dat verzoeker geen antwoord kon geven op de vraag van welke regio in Soedan zijn collega afkomstig was, wat toch wel standaardinformatie is, zeker gezien verzoeker zeven jaar met hem samenwerkte (gehoor verzoeker p. 7). Verzoekers verklaringen komen klaarblijkelijk verzonnen voor. Gezien de verschillende versies van de feiten heeft verzoeker zijn verklaringen manifest aangevuld gedurende zijn verblijf in België en uitgebouwd naarmate doorgevraagd werd op het CGVS. Dergelijke verklaringen zijn bezwaarlijk ernstig.

3.7. Waar verzoeker nog stelt dat gevestigde organisaties als *Amnesty International*, *Human Rights Watch* en *Article 19* geregeld over de mensenrechtensituatie in Soedan in het algemeen of over specifieke schendingen publiceren, maar dat het *Amnesty International* en *Human Rights Watch* niet is toegestaan onderzoek te verrichten in Soedan en verzoeker tevens verwijst naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken van april 2010 en een ander internetartikel van het katholiek nieuwsblad, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.8. Verzoekster heeft geen eigen vluchtmotieven en steunt zich geheel op het asielrelaas van haar echtgenoot. Verzoekers ondernemen in dit verzoekschrift verder geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en verschoningen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.10. In het verzoekschrift vragen verzoekers geen toekenning van de subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van hun asielaanvragen zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekers in geval van terugkeer naar Soedan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.11. Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf

ernstige elementen en/of objectieve informatie aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.12. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK